

zijn het, beetje de schijn ophouden. Vaak gaven ze ook van die slappe handjes; het vooroordeel straalde ervan af.

‘Het is het beste als onze dochter met een jongen omgaat met aanvaardbare perspectieven, een jongen uit een goed en overzichtelijk nest, een jongen van de juiste stand.’

Dit hoorde ik een moeder duidelijk zeggen tegen een andere ouder. Ze hadden het niet over mij, maar er werd wel een algemene gedachte gedeeld. Nee, ik had gegeten en gedronken.

Je moest van goede – en in hun ogen degelijke – komaf zijn. Niet leuk, maar ik voelde het meteen. Dat is wel een voordeel, dat je goede voel-antennes hebt.

Gelukkig waren er uitzonderingen. Inge, met wie ik een tijdje ben opgetrokken, was echt een toffe meid. Dit gaf scheve ogen op de atletiekclub. Ik vond dit erg vervelend. Inge daarentegen gaf er helemaal niks om en haar ouders gelukkig ook niet. Ze woonden in een echte villawijk, zoiets als Zonnedaal in de film *Flodder*.

De pa van Inge had een goede baan bij Shell. Ze hadden al overal in de wereld gewoond en daarover ook veel verhalen. Ik vond die altijd interessant om te horen. Nu werkte de pa tijdelijk in Nederland, maar dat kon snel veranderen. Inge had altijd op internationale scholen gezeten. Ze had wel vriendinnen, maar allemaal ver weg. Ik vond dat erg voor haar en ze had het er niet makkelijk mee. Ondanks dat ik dit allemaal wist, viel het me toch rauw op mijn dak dat Inge naar Brazilië ging verhuizen. Natuurlijk ging haar vader ook daar weer voor Shell aan de gang. We zouden elkaar mailen, maar dat contact verwaterde al snel.

2

Ik had mijn hardlooprondte veranderd. Ik had de ronde zogekozen dat ik altijd kon inkorten of verlengen. Was altijd makkelijk; de ene keer gaat het beter dan de andere.

Thuis aangekomen nog even rekken en strekken en dan douchen. "Thuis" was lekker thuis. Pa en ma waren altijd druk bezig in de zaak. Ze runden een houthandel en een palletfabriek. Daar gingen veel uren in zitten en daardoor werden mijn zus Ingrid en ik al snel zelfstandig. Het is best leuk een eigen zaak, maar het betekent dag en nacht werken en soms gezeik met klanten. Pa zei wel eens voor de grap: 'Hoe chiquer de klant, hoe meer problemen we kunnen krijgen.'

Soms zag hij de klanten liever niet dan wel, vooral niet diegenen met een onredelijk hoog eisenpakket, en ook niet mensen die zichzelf de hemel in prijzen met hun vaardigheden en diploma's. Pa zei dan altijd: 'Alle geleerden zijn nog geen wijzen.' Dat vond ik een leuke uitspraak van hem. Ik snapte pa wel. Hij had alles opgebouwd met hard werken en het volgen van enkele cursussen. Dus er was nog hoop voor mij.

Toch was het wel gezellig thuis. Ook de hond, Isa, was belangrijk voor me. Ik ging altijd graag en veel met haar wandelen. Gelukkig lag het bedrijf achter ons huis, zodat ik mijn pa en ma toch regelmatig zag. Ook hielpen Ingrid en ik vaak op zaterdagdagen in de zaak en we kregen hiervoor ook een zakcentje.

Ik kwam onder de douche vandaan. Ingrid zat beneden met Evelyne. Dat vond ik leuk, want ik was een beetje verliefd op Evelyne; ze was altijd oprecht en aardig tegen me. Ik wilde eigenlijk wel een keer met haar afspreken, maar ik was bang dat ze nee zou zeggen. Ze was een slimme meid, kon heel goed leren. Ze was een hartsvriendin van Ingrid en daar wilde ik niet tussen gaan zitten.

Op school was het nooit een succes. Het begon al op de basisschool. Gezeik met de leraren en ik kreeg overal bijles voor. Dan werd ik steeds uit de klas gehaald. Na het blijven zitten in groep 5 was de

motivatie ver te zoeken. We hadden een leraar die vertelde dat hij tijdens het vliegeren op de heide een kabouter had gevonden. Dat vertelde hij bloedserieus. Ik vond hem een echte eikel, die vooral zichzelf heel erg goed vond.

De basisschooltijd was ook de tijd van de kruimeldieven. Die apparaten kwamen in ieder klaslokaal en in de aula. Als zo'n kruimeldief aan de oplader hing en je duwde op de knop, dan begon hij te brommen. Veel klasgenoten vonden het leuk om even op die knop te duwen. Ik deed het natuurlijk ook. Meteen melden bij de directeur, want de meester zag het. Aangekomen bij de directeur deed deze het af als iets baldadigs dat ik niet meer moest doen. Hij bracht me terug naar de klas en daar kreeg ik vervolgens een uitbrander van de meester vanwege mijn 'ontoelaatbaar vandaal gedrag' en dat soort gelul. Nee, de meester was een kwal, het was echt een kuttijd. Ik hoefde maar iets te doen of ik kreeg gezeik met die "kabouterfanaat". Ik had in die tijd ook vaak ruzie, reageerde me dikwijls af, kon niet goed omgaan met het voortrekken door de leraren en het onrecht. En het onrecht was alom aanwezig; daar kon ik niet tegen.

Kringgesprekken op maandag waren ook zo'n buikpijngeval. Als klasgenoten vertelden over de motorcross, moesten ze stoppen van de meester, want hij vond dat slecht voor het milieu en te veel lawaai. Ook klasgenoten die thuis een boerderij hadden, moesten het vaak bezuren, want daar had de meester echt een antipathie tegen en dat reageerde hij af op de kinderen. Het was gewoon een verschrikkelijke eikel.